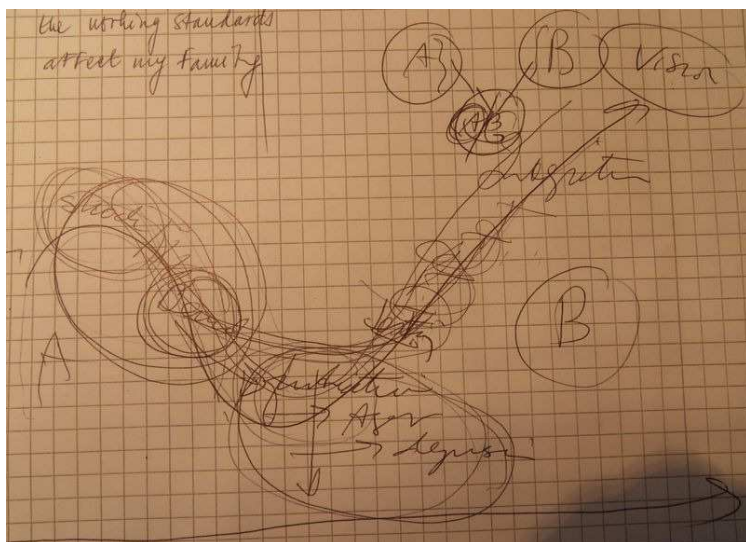

Pondelok 8.11.2010 Ako si emočne pritiahnúť opravára

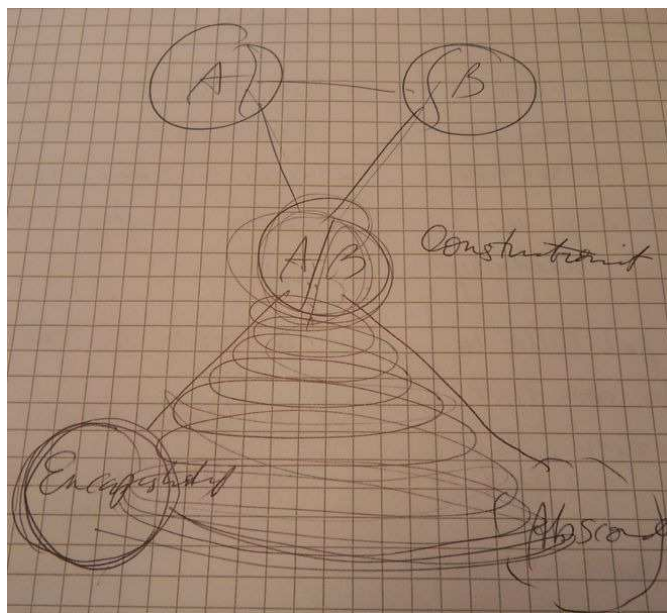
Po 2 mesiacoch pobytu sme sa dočkali kultúrneho školenia. Nemala som predstavu, čo to bude zač, ale kvôli spiestreniu programu som sa celkom tešila na pár hodín, kedy sa dozviem niečo nové o Francúzsku a Francúzoch. Školiteľ mal prísť k nám. Slavino mal ťažký týždeň naťahovania sa s Francúzmi, tak sa rovno vybral na šachový zápas. Školenie by ho iba rozhodilo. Tak som čakala sama na človeka, ktorý mi otvorí dvere do frankofónneho sveta.

S polhodinovým meškaním sa dovalila usmievavá dáma v stredných rokoch. Hneď medzi dvermi som postrehla, že to nebude Francúzska...ale Američanka. „Hm, no to bude zaujímavé, mešká ako Francúzi, takže to hádam bude za niečo stáť,“ povedala som si.

Denise sa uvelebila na gauči a prešla rovno k veci. Čo by som chcela, aby ma preškolila? Haha. Zdvihnuté obočie jej asi napovedalo a zobrala to ešte raz. Vytiahla papier a pero a začala sa teoretická časť. Názorná ukážka a vysvetlenie.

Najlepšie bude, keď sa čo najskôr dostanete do stavu, že budete môcť definovať svoju víziu. Aha, zasvietilo mi. Hádam, už táto časť bude končiť.

1. Obrázok vysvetľuje môj psychický stav: Po príchode ste sa cítili vzrušene, všetko bolo nové a zaujímavé. Po niekoľkých dňoch alebo týždňoch vzrušenie opadlo a začali ste si všímať veci, čo vám vadia. Prišlo obdobie hnevu a rozčarovania. Začali ste pomaly klesať na duchu, rozčuľovať sa a želať si, aby boli veci tak, ako ich máte rada vy (tu som preglgla, znelo to ako z hororu). Dostávate sa do frustrácie a rebelujete, nenávidíte Francúzov.... (na chvíľu som potrebovala odbehnúť na záchod. Takto budeme pokračovať, alebo na mňa skúša hypnózu?). No a potom sa vzchopíte, záleží od vás za akú dlhú dobu, začnete sa vcíťovať do novej roly.

Keď odniekiaľ prichádzate, prinášate si svoju kultúru A, ale následne ste v kultúre B. Pokračovala 2. obrázkom. Nikdy sa neodtrhnete od kultúry A a nezaintegrujete sa do B (samé dobré správy). Vytvoríte si tak novú kultúru AB. Ale kým sa k nej dopracujete, zažijete obdobia „Zabarikádovania sa“ a obdobia „Úplného vydania sa“ kultúre B. Lavírovaním medzi týmito emočnými stavmi, dosiahnete stav novej kultúry AB, ktorý by mal byť relatívne konštantný.

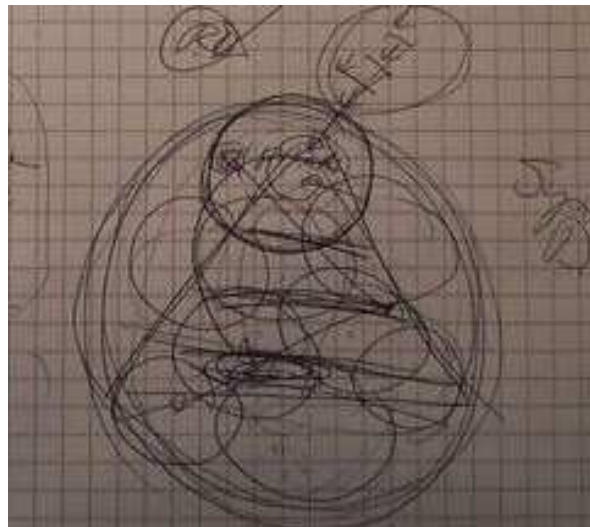
Pozerala som na dámu pred sebou, ktorej firma platí neskutočné peniaze za to, aby sa človek pri nej cítil ako z Marsu. Mohla mať okolo 50. Pred 25 rokmi sa vydala za Francúza a presťahovala sa sem. Narodením 2 detí sa všetko nejako zhoršilo a rozviedla sa. Ale, aby neboli deti od otca, ostala.

A teraz sú už deti veľké, život vo Francúzsku sa im páči, tak ostala. Práca, ktorú má, ju baví a naplňuje. Na materskej nebola, pracuje stále. Veľa cestuje, asi preto im to s manželom nevyšlo, skonštatovala.

Spokojná s teoretickou časťou ma následne vyzvala, aby som dala na papier hrozby, ktoré cítim a na opačnú časť papiera príležitosti, ktorých by som sa tu mohla chopiť. Cítila som sa ako na skúške z marketingu alebo sedení u psychológa. Rýchlo som niečo načmárala, aby reč nestála a začali sme prechádzať moje hrozby. Ani neviem, akým spôsobom sme sa dostali na náš pokazený bojler. Opravár sľúbil, že ho prídu vymeniť ďalší týždeň a už prešli 2 a nič. Za pomoci obrázku č. 3 my vysvetlila akí Francúzi sú (Na rozdiel od Nemcov. To bude mať Slavo radosť pri tomto školení, ledva som udržala hurónsky smiech, čo mnou mykal).

Francúzi majú veľmi širokú osobnú zónu. V rámci tejto zóny majú mnoho osobných záujmov. Oddelujú prácu od záujmov a rodiny – teda sú rozšuflikovaní. Nie sú tak rýchlo priateľskí a dostať sa k nim treba po krokoch. Nie sú zameraní na procesy a výsledky, ale na vzťahy. Ale, keď si už človeka raz pripustia, vzniká z toho priateľstvo („Aha, a čo ten opravár?“ Nesmelo som sa spýtala).

No, preto, keďže nie sú orientovaní na výkon, si ich treba pritiahnuť emočne. (V duchu som si predstavovala, ako si emočne priťahujem opravára.). Treba v nich vyvolať dojem, že sú jediní, čo môžu pomôcť, aby súcitili. No a potom s nimi treba vybudovať vzťah, pretože keď niečo robia, tak to robia kvôli osobe, vzťahu, nie preto, že veci treba spraviť. A treba ich pochváliť, nie veľmi, aby to nebolo umele ako to robia Američania (fiha, toľko sebareflexie som od Američanky nečakala), ale jednoducho a prirodzene.

Vychádza to z histórie. Veci sa po stáročia robili istým spôsobom a dnes sa už nik z nich nepýta, prečo je to tak. Jednoducho to tak je a basta! Začína to výchovou od mladého veku. Je dôležité, akú strednú školu dieťa vychodí. Celkovo je školský systém prísny. Dieťa sa musí prispôsobiť. Nie je tolerancia ani priestor na to, aby dieťa s učiteľom diskutovalo. Ak nemáš dobrú strednú, nemôžeš ísť na kvalitnú vysokú. Ak neskončíš renomovanú vysokú, dostaneš síce aj dobré miesto. No, kolega, čo má školu so zvučnejším menom, má aj vyšší plat. Aj keď napríklad nemá toľko skúseností. O Francúzov sa vždy niekto staral, alebo za nich rozhodoval, či cirkev, učiteľ alebo štát. Sú súčasťou byrokratického systému, ktorý je veľmi sociálny a starostlivý, od hornej až po dolnú úroveň. Preto neradi robia sami rozhodnutia. V podstate sa tu rozhodnutia robia spoločne. Preto sú firmy také neflexibilné (aha, niečo pre Slava. Preto ho ide rozhodiť, že sa nikto nemá k tomu, aby sa rozhodlo a posunulo ďalej k riešeniu). Ani si neuvedomujú koľko toho majú a vôbec si to nevážia. A preto vkuse štrajkujú, lebo sú rozmaznaní (posledná veta bola priam vyplúťá v srde).

Takže úlohou č. 1 tohto týždňa je emočne si pritiahnuť k sebe opravára. Napiekla som orechové muffiny. Teraz ho len nejako dostať k nám do bytu. Pripravujem si citovo hlboký preslov, ktorým mu po telefóne vylejem srdce. No, a potom sa na neho vrhnem. Dostane koláč aj kávu, keď bude chcieť. Musím si pripraviť nejaké pekné francúzske pochvaly, ale pozor nie veľmi vtieravé. Takže nakoniec to nezmyselné školenie bolo aj na niečo dobré. Uvidíme, ako pochodím, dnes sa opravárovi neviem dovolať....

Pondelok 15.11.2010 Ako sa sťahuje v Paríži

Nadviazať citovú väzbu s opravárom sa mi zatiaľ nepodarilo. Mám iba číslo na pevnú linku. A tú cez deň nezdvíha. Slava to minulý týždeň tak vytočilo, že napísal sťažnosť do agentúry s podmienkou, že, keď sa to čo najskôr nevyrieši, odstúpi od zmluvy. Týždeň mu nik neodpovedal... tak to chudák úplne vzdal.

Každý deň mi kladie tú istú otázku: „Ako mohli Francúzi ako národ prežiť?“ Vždy si s ním iba súcitne povzdychnem.

Inak minulý pracovný týždeň bol veľmi krátky, pretože vo štvrtok a piatok bol sviatok. Tatuško robil plány na návštevu hornej Normandie, ale počasie bolo také nanič, že sme v podstate strávili viac času doma. Pri 5°, silnom vetre a neustálom daždi (lavírujúcom od mrholenia až po „It rains dogs and cats“) sa veľa vonku byť nedalo. Vo štvrtok sme boli pozvaní na „gouter“ od anglicko-francúzskeho páru z kostola. Gouter predstavoval 1-cm hrubá jablková torta klasickej veľkosti. Zjedli sme ju behom minúty... Ale mali sme kopu zábavy a Milla sa zabavila so svojou rovesníčkou Annou. Teda, skôr sa pretekali v nat'ahovaní sa o hračky.

Piatok bolo najhoršie, tak sme zabíjali čas aspoň na detskom kolotoči v neďalekom nákupnom centre. Samozrejme sme sa nevyhli hlasným protestom pri odchode. No a v sobotu sme sa nedali odradiť. Zababušili sme Millu do bicyklového prívesu a spoznávali sme pri silnom vetre a mrholení Montrmarte. Pre istotu som nabalila i šerbel', nebola už 2. deň. Pri Mouline Rouge sme sa napchali do McDonaldu, bol čas obeda. Zobrali sme hranolky s kuracími nuggets, Millina slabosť od návštevy Ameriky. Pár krát dostala po rukách, pretože ju neskutočne bavilo skúmať newtonov zákon (popritom potmehúdsy poškuľovala po nás).

Výstup ku katedrále Sacre Coeur nám spríjemnilo pozorovanie sťahovania. Kvôli málo priestoru vo vchodoch, na chodbách a absencie výťahov takmer vo všetkých starých budovách sa využívajú vysokozdvížne rampy. Otázkou ostávalo, kto kričal viac. PAT-ovia v okne, v hrôze a strachu o nábytok, alebo firemní MAT-ovia buzerujúci manipulačného chlapíka.

Premerali sme si pohľadom veľké kusy na chodníku a začali sa dohadovať, ako asi cez malé okno narvú posteľ... Predpokladám, že to isto vyriešili, bolo ich tam dosť a každý z nich mal konštruktívne

nápady. Aspoň tak vyzerala ich hádavá komunikácia. Nenápadne som mrkla na vyleštenú Toyotu Prius pod rampou. Mala nádhernú presklenú strechu.

V nedeľu sa nám po dlhom hľadaní parkovacieho miesta podarilo dostať sa na bohoslužby. Práve sa v okolo bežal polmaratón. Už pri 1. návšteve protestantského zboru v časti Paríža sa názvom Boulogne-Billancourt sme sa rozhodli zostať. Zbor má asi 200 ľudí, možno polovicu tvoria černosí. Počas bohoslužieb je zabezpečená besiedka pre deti od 0-3 roky a ostatné deti v závislosti od veku sú tiež rozdelené do skupín s nedeľnou školou. To bolo pre nás dosť dôležité. Po mesiaci ma prešli zmiešané pocity z 1. návštevy a dokonca som si zvykla na kazateľove topánky s anglickou vlajkou. Inak sa oblieka decentne. Ako typický Francúz, má vždy šál okolo krku. Iba tie topánky vždy bijú do očí, keďže nevydrží stáť na jednom mieste za kazateľnicou. Momentálne bude cirkevná budova prechádzať rekonštrukciou, tak je vypnuté kúrenie. Iba deti na besiedkach majú dopriaty luxus tepla.

V porovnaní s nemeckým zborom je to úplne iné kafe. Keď si spomeniem na ich presný sled bohoslužby, ticho v sále a na oduševnené, i napriek tomu veľmi hlboké, no trochu strohé kázne, príde mi francúzsky

štyl emočne explozívny. Thiery, kazateľ má dar kázať, vie presne trafiť, aby človek rozmýšľal a skúmal seba, svoje pohnútky a tiež, aby bol povzbudený a potešený. Keď príde na vec, čo sa ho počas kázne dotkne, sem-tam vytiahne i vreckovku. Pri rozprávani rozhadzuje rukami a behá v zápale hore-dolu.

Chvály sa mi tiež páčia. Hudobníci sú takmer všetci černosi, tak to má riadny africký šmrnc. Dokonca som mala pocit, akoby som pri poslednej nedeľnej piesni bola v Afrike. Niektorí z nich sa obliekajú ešte do typických afrických šiat. Muži na počudovanie nosia takmer do jedného obleky. Elegantné, šité na mieru. Dokonca aj malí chlapci. Je milé pozorovať otcov, ktorí odprevádzajú svoje ratolesti do nedeľnej besiedky, na poschodie vyššie, oblečené v rovnakých miniatúrnych oblekoch. Túto nedeľu si zobral Slavo spolu so Stevom, Angličanom, službu v besiedke 0-3 roky. Na začiatku to vyzeralo fajn, nejaké 2-3 batolať. No, keď som videla prichádzať viacej a viacej drobných detí ku schodom, ľutovala som ich oboch. Asi po hodine a pol sa rozleteli dvere, tatuško mi dal povel kývnutím hlavy a trielil s Millou rovno k východu. Aha. Vonku mi iba vystrašene skratkovito oznámil: „*Je ich tam osem. Všetko malé okaté černošatá. Nevedel som ich ani rozoznať. A všetky teraz plačú. Steve mal 2 na rukách. Ostatné vrieskajú. Milla sa odo mňa celý čas nepohla. Potrebujem súrne čúrať!*“

Bolo dosť ťažké ostať empatická, keď som mala chuť sa poriadne zasmiať. Ale zvládol to v plnom zdraví, aj keď to bolo asi posledný krát. A možno aj pre chudáka Steva.

4 dni ubehli ako voda. Boli príjemné. Výlet nám síce nevyšiel, ale zažili sme chvíle blízkosti. To som potrebovala. Po 2 mesiacoch stresu, napätia, nervozity, prišla konečne blízkosť, pohoda, čas na otvorenie sa. Konečne som mohla tatkovu prezradiť svoje trápenia a on počúval. Vykresliť mu svoje túžby a on ma povzbudil i pochválil. Mohla som sa dívať do očí a nachádzať dávne hĺbky. Áno, bola tu i Milla, ale tá nebola prioritou. Prvé miesto patrí človeku, pri ktorom rastiem, mením sa a zároveň ostávam kvetinkou, ktorú chce a môže chrániť.

Pondelok 22.11.2010 Miesto, kde pije slon vodu

Dedo s babi a bratrancom Martinom už sedia v lietadle. Tých 5 dní znovu ubehlo ako voda, mám pocit, že to tak bude asi s každou návštevou.

Táto však bola iná, pretože Milla mala asi vrchol strachu voči ostatným. Na nemilé potešenie sa odo mňa alebo tatuška nechcela celý čas ani len pohnúť. Ako náhle som vyšla z obývačky a chcela na záchod, spustila srdcervúci plač. Babi i dedo boli sklamaní. Bolesť im stlmili aspoň dlhé návštevy všetkých najzaujímavejších pamiatok v Paríži. V Louri strávili celý deň. Babi je tu už ako doma a dokonca povedala, že ju to už na toľký krát ani nebaví.

Najzaujímavejšia bola pre mňa návšteva Etretatu, miesta na pobreží, kde pije slon vodu.... ako znejú slová mnícha, keď odovzdáva mapu k tajomnému pokladu Edmondovi, budúceho grófovi Monte Cristo.

Prišli sme na pobrežie dosť neskoro poobede. Slnko už zapadalo a maľovalo na oblohu pásy rôznych odtieňov červenej. V tieni skaly bolo vidieť odlivom odokrytú tajomnú jaskyňu. Za touto skalou bola ďalšia

zátoka a skala, možno tá, kde slon naozaj pil vodu a skamenel, pretože vyzerala ešte dokonalejšie. Keďže nám došli baterky vo fotoaparáte, tak sa musíme uspokojiť aspoň s touto. Vyšliapali sme si na kopec nad útesom, kde stál malý kamenný kostolík. Práve bol spln a mesiac už o 16.30 svietil nad kostolíkom ako obrovský biely tanier. Babi dostala pri šliapaní do kopca astmatický záchvat, takže sme odtiaľ frčali ako s nasoleným zadkom.

Inak od minulého týždňa doučujem angličtinu. Ani neviem, ako som sa k tomu dostala. Jedna známa potrebovala zohnať učiteľa pre svoju 11-ročnú dcéru, ponúkla som sa jej a bolo to. Chceli by mať z nej bilingválne dieťa (angličtinu sa učí 2 roky v škole). Hm, tak uvidíme, čo sa s tým bude dať robiť. Samozrejme sa s 2-mi 60-minútovými hodinami týždenne nedajú robiť zázraky. Ale na 2. strane je to pre mňa taká veľká výzva, zistiť, čo sa dá vytvárať z ešte nepopísanej tabule. Po 1. stretnutí a oťukaní som zvolila stratégiu. Vie používať gramatiku. Teda, základ: počúvať a opakovať, počúvať a odpovedať na otázky, rýchlo a krátko. Rozprávať. Pripravujem sa na každú hodinu, hádam ešte viac ako ona ☺.

Tato sa vrátil z letiska smutný. Po ceste sa zrazil s iným autom. Odniesla si to iba naša predná strana. Kapota je pokrčená. Ľavý svetlomet drží ešte na pár káblikoch. Masku bude asi treba vymeniť, spolu s mriežkou chladenia. A máme darček k Vianociam. Deň predtým si pri ňom Milla rozbila čelo. Nejak sa jej podarilo spadnúť na roh jej stola. Sedel vedľa nej na zemi. Tak má chudák pocit, že sa všetko valí. Trochu jej to krvácalo, ale rana nebola až taká hlboká, maximálne 1-2 mm do hĺbky. Do 2 dní sa jej vytvorila chrasta, tak sme ani nešli k lekárovi. Hádam tam nebude mať veľkú jazvu.

Tato odstránil všetky stoly, stoličky a poličky, na ktoré by mohla spadnúť. Má teraz padacie obdobie. Nedíva sa pod nohy. Najradšej sa hrá naháňačku, pri ktorej beží so zdvihnutými rukami a díva sa pri tom dozadu a rehoce sa až kým do niečoho nevrázi. Samozrejme, že potom musíme spievať „Humpy-dumpy“ a bozkávať boo-boo.

Nedeľa 28.11.2010 Francúzska mama na päťminútový úväzok

Je pomaly koniec novembra a ani neviem, ako to prešlo. Včera sme mali hostí na bryndzové halušky. Po fínskej rodine pozval tentoraz Slavo francúzskeho kolegu, s ktorým sa pripravuje na polmaratón. Behávajú 2x týždenne cez obednú prestávku. Stavil sa s ním, že ich na polmaratóne všetkých predbehne. A predpokladám, že keď si to tatko zobral do hlavy, tak to aj tak bude. Slavo ešte žartoval, že určite prídu načas, pretože Wiliam tvrdí, že Francúzi sú dochvilní. Samozrejme, že meškali cez pol hodinu.

Wiliam priniesol svoju partnerku Emilie a dcéru Lisu, čo je o mesiac mladšia od Milly. Vonku je už 3. deň -2° a Lisa mala iba bodinko s vestičkou, sukničku a pršiplášť. Bf, až ma zamrazilo. Po privítaní som hneď pochopila, že malá je riadne chorá. Zelený sopeľ a kašeľ až od priedušiek. Vymenili sme si so Slavom pohľady a pokrčili plecami. Asi to naozaj tak vo Francúzsku je, že je jedno ako je dieťa choré, proste sa funguje ako obyčajne.

Po úvodnom predstavení jednoduchej histórie bryndzákov sme sa do nich pustili. Mala som pocit, že naša návšteva 100-rokov nejedla. Prinajmenšom boli tak hladní ako my. Slanina odišla ako prvá, potom bryndza a vo veľkej mise ostalo pár halušiek. Nevedeli sa ich dojesť. Deťom som spravila polievku. Lisa sa jej ani nedotkla. Emilie sa ospravedlnila, že Lisa je príliš chorá a nemá už dlhší čas žiadny apetít.... V podstate nemá žiadny apetít takmer stále. Ale verí, že to raz na ňu príde a začne jesť. S obdivom som sa zadívala na svoje ubabrané dieťa, ktoré mi v porovnaní s Lisou prišlo ako najväčší jedák na svete.

Ako dezert nás čakal makový koláč, ktorý videli tiež 1.x v živote, tak isto ako aj mak. Dokonca o ňom i 1.x počuli. V kombinácii so silným červeným vínom, čo priniesli, to bola vražedná kombinácia. Minimálne pre mňa. Po pol hodine som ledva udržala otvorené oči.

Popri popíjaní čaju som sa vyzvedala, ako fungujú. Obaja pracujú. Emilie nechcela ostať doma, ani si to nevie predstaviť, má rada svoju prácu v Renaulte. Pracuje na oddelení, kde sa robia akustické skúšky

motorov. Denne dochádza 2 hodiny. Lisu dali od 4 mesiacov do jasiel'. Majú ich blízko, asi 10 minút pešo od domu. Emilie ráno odchádza o 6.40. Wiliam budú Lisu o 7.00 a nesie do jasiel'. Po ceste z práce ju Emilie po 18.00 vyzdvihuje. Prídu domov, pripraví večeru a Lisa ide spať. Okrem toho má 2x v týždni tréning basketbalu a každý 2 víkend zápas. Je to jej hobby. Moje zreničky boli asi dosť rozšírenie. Nevie, či z toho, že som na ňu civela ako mucha Puk alebo z toho maku. Nevedela som si vôbec predstaviť, aké je to pre dieťa byť 10-11 hodín denne v jasliach a vidieť matku niečo cez 1 hodinu denne. „A keď príde druhé dieťa?“ Položila som otázku. „Ale hej, potešili by sa. Veď je to jednoduché s Lisou, takže by hneď brali ďalšie. Tiež ho dajú od 4 mesiacov do jasiel'. Jasle sú otvorené do 18.30, takže to takmer vždy stihne večer, aby ich načas vyzdvihla.“

Nie, nemyslím si, že by Lisa nejako trpela, ani nechcem posudzovať francúzske matky. Takto to tu jednoducho je. Systém je nastavený viacej pre rodičov ako pre deti. V podstate vychováva k dospeláckemu rytmu už od novorodeneckého veku.

Pri sledovaní Lisy som postrehla, že je omnoho samostatnejšia ako Milla. Nepotrebovala stálu pozornosť. Nebehala k Emilie, sediacej na stoličke a popíjajúcej ležérne čaj, s hračkami, aby jej ich ukázala. Nepotrebovala každú chvíľu prísť a otrčať malé ústa, aby na ne dostala bozk alebo aspoň objatie. Neťahala za sebou knižku a nesadala si mame do lona, aby jej ju prečítala. Jednoducho sa hrala a tešila sa z vecí, ktoré objavovala. Sem-tam skontrolovala situáciu, hlavne, keď sa mi Milla hniezdila s knižkou v lone a pokračovala v svojej aktivite. Trochu som si povzdychla, ale nakoniec som si sama v sebe zhodnotila, že každá si užívame a vychutnávame to svoje a sme spokojné. Asi by som s ňou nemenila.

Dnes si užívame predvianočnú nedeľu. Tatko má šachový zápas, tak bačujeme samé. Doobeda sme vybehli na nedeľné trhy. Všade sa už zvianočnieva. Stromčeky, výzdoba, vône zaplnili každú uličku. V nedeľu som na trhu ešte nebola, tak ma prekvapilo, aká tlačienica tam bola. Najviac ľudí postávalo pri obchodíkoch s mäsom, syrmí a jedlom. Takmer pred každým druhým bol vytiahnutý obrovský gril, kde sa točili nahusto napichnuté kurence. V dolných častiach vykúkali z nakvapkanej šťavy vybielené a opečené zemiaky. Išli na dračku. Pri niektorých boli i 20 metrové rady. Vyvoniavali na diaľku. Stredné kura s 500gr zemiakmi vyjde na 15 Euro. Podľa naloženého množstva jednotlivých kupujúcich som odhadovala, že je to asi tradičný nedeľný obed. S vyhecovanými žalúdkami sme sa radšej ponáhľali domov, tiež nás niečo dobré čaká.

A šup do nového týždňa. Zajtra, na pár dní priletia Mekoťáci s ich 3 deťmi a vo štvrtok sa mi splní sen – rande s novým bojlerom na vodu. Opravár si nakoniec stanovil termín na 2.12.. Ale koláč mu veru nenapečiem. Žiadne emócie nebudú. Nechal nás čakať 2 mesiace. Vybozkávam iba ten nový bojler (keď opravár odíde).

Utorok 30.11. 2010 Darček k tatovým narodeninám – odstavenie Milly

Tak, a tatko je znovu o rok starší. Je príjemné oslavovať narodeniny s priateľmi, aj keď trochu v zhone. Uzimení a vyštípaní od zimy sme dnes s Mekotákmi dorazili domov, iba chvíľu pred oslávencom. Ráno sme vyrážali po 10.00 a predpokladala som, že tak do 4 hodín budeme v takomto chladnom dni aj späť. A nakoniec to bolo až po 18.00. Ja, s drkotajúcimi zubami a rukami vysilenými od nosenia Milly a zvyšok trupy príjemne uchodený, ale v dobrej nálade. Cesta do centra prebehla relatívne hladko, až na pár Milliných kúskov typu ležanie na podlahe a chodenie po vozni. Nepredpokladala som, že sa nám podarí okrem Eiffelovky veľa vidieť. Odhadovala som, že bolo okolo 0 stupňov. A pri veži fúkal i silný vietor, čo pocit zimy ešte výrazne zvýšil. Decká boli z Eiffelovky užasnutí. Obrovská konštrukcia, čo sa týčila do neba. A všade okolo mnoho malých Eiffelovičiek na predaj. Tak dostali každý po jednej. Počas celého dňa bola bitka o to, kto bude tlačiť kočik. Zažila si všetky typy tlačenia: Erikino „a la vysyp ma pri každom obrubníku“, Markovo „formula 1 alebo Milla drž, sa ideme do zákruty“ i moje „a la drkotala zubami a ledva tlačila“. Po pár hodinách už iba rezignovane visela na jednej strane buginy. A keby s ňou niekto zatočil, tak by ju to asi ani neprekvapilo.

Potom sme si popozerali, na potešenie Matúša a Mareka, i delá v Invalidovni. Milla tam chytila krízu a o dušu kričala, že chce ísť kakať. Odmietla byť v kočiaku, kde som ju neustále babušila a uisťovala sa, že jej nikde neprefukuje. Tváričku, čo jej svietila z kuklovej čiapky mala úplne dočervena vyštípanú od zimy. Chcela ísť iba na ruky. Bol čas obeda a jej hlučné mňam mňan rezonovalo medzi delami. Od Napoleona sme sa vybrali k Notre Dame. Ešte sme tam ani neprišli a už som zaparkovala v prvej reštike, kde podávali hranolky. Naobjednávali sme si kebaby a pár minút čušali ako vší pod chrastou. Na chvíľu prestalo okrikovanie, aby nechali Millu na pokoji, nenaťahovali ju, aby sme šli po jednej strane chodníka a podobne. Pripadala som si ako pri invázii kobyliiek. Všetci sme poctivo pracovali a šrotovali svoju porciu. I Milla zmlkla a sústredila sa na každý kus mäsa a otvárala ústa.

Hneď sa nám jednoduchšie kráčalo. Erika s Palim a Matúšom sa vybrali prezrieť katedrálu, kým ja so zvyškom som neodolala krdľu holubov a vrabcov pred vchodom. Malá puma ich tam naháňala dobrú štvrtťhodinu. Stačilo zobrať do dlane pár omrvíniek krekrov a hneď na nej pristalo aspoň 10 operencov. Pristávali dokonca i na hlave a Millu náramne bavilo behať s holubom zakvačeným pazúrmí o jej čiapku. Vetrovku jej môžem dať rovno prať. Okrídlenci si ju nazeleno označkovali.

Rýchlym tempom sme prešli kus k Louvru. Už sme začali pociťovať únavu, ale neodolali sme vyzdobenej Opere a nakukli sme i do vianočne vyzdobeného nákupného centra La Fayette. V tlačnici sme si kliesnili

cestu medzi pultmi. Uprostred, pod kupolou bol umiestnený vianočný megastrom. Pod ním boli rozložené stánky francúzskych parfumových značiek. Pri tom, ako sme si s Erikou vychutnávali testery drahých parfumov, strekla nejaká všímavá pani malej Erike parfum do očí. Ale aspoň sme sa zohriali na našu cestu späť.

V byte je ticho. Krátko po 21.00 sú spočítané všetky ovečky. Dnes ich bolo asi veľmi málo. Milla mi zaspala na rukách. To sa už dávno nestalo. Ale nech má peknú spomienku na posledné mliečko. Zajtra si mliečko bude môcť pred spánkom iba pohladkať. Sľúbila som to tatkoví a chcela som si pamätať náš posledný krát. Tak som

si vybrala jeho narodeniny. Tie sme oslávili banánovou tortou, po ktorej sa zaprášilo raz dva. Ale aspoň bol na chvíľu prerušený kvartetový bzukot detí. Milla sa ich nevie nabažiť. Neustále s nimi behá, jaší sa. Každý z nich vykrikuje, hrá sa s hračkami, púšťa všetky gombíky a ovládače. Miestami to tu vyzerá ako uprostred škôlky v plnom prúde. A my? Mám pocit, že sme už rezistentní a s rastúcim volume detí, zvyšujeme volume našej konverzácie. Ako v úli.

Štvrtok 2.12. 2010 Žabožrúti na dukátových buchtičkách

Streda nás zobudila s bielymi strechami. Bolo treba vymyslieť program na chladný deň. Pôvodne sme chceli s deťmi do Disneylandu, no pri cenách vstupeniek /68,-Euro na osobu/, čo sú drahšie ako letenky, sme si to rýchlo rozmysleli. Našli sme však lacnú alternatívu /2 Eurá/, neďaleký Playmobil Funpark. Vedela som, že do nášho auta sa všetci nenasáčkujeme, tak som poprosila Valérie, že by nám pomohla a časť doviezla. Práve zdobila, na moje prekvapenie, vianočný stromček. Bola ochotná – myslím, že to spravila tá narodeninová torta, čo som jej minulý víkend upiekla. Jediný problém jej robil sneh. Mala strach z jazdy.

Hm, po vyparkovaní nášho auta som situáciu zhodnotila ako rizikový stupeň 0. Síce poletoval sneh, ale nebolo ho ani 1 cm a na cestách už vôbec nie. Ach Frantičí, čo by ste robili na Slovensku. Inak mimochodom, už pri takomto snežení je tu dopravný kolaps. Nie sú na sneh zvyknutí, ani vybavení. Playmobil nás príjemne prekvapil. Veľa priestoru a ešte viac hračiek a hračiek. Najprv pre najmenšie deti – farma, zvieratká. Potom kútik pre dievčatá, kde sa dali stavať domčeky pre princezné, vybavené do najmenších detailov ako valček na cestu. Vzadu bola nemocnica s mini helikoptérmi, sanitkami, lôžkami pre chorých i malými bidetkami. No a v poslednej miestnosti, hneď vedľa miniatúrnych pyramíd a rímskych vojakoch s pirátskymi loďami, trónil živý Mikuláš. Zahrali sa nielen deti, ale aj my. Jedine Millu viac bavilo chodenie hore-dolu schodmi a neustále blázenie mamy, že jej treba na veľkú. Podarilo sa až na piaty raz a náš šerbel poznal asi každý návštevník. Strávili sme tam nakoniec 5 hodín. Naspäť sme sa nasúkali do auta všetci siedmi. Riadil Pali. Bol to pre neho asi najväčší zážitok, šoférovať v Paríži a ešte aj počas dopravnej špičky.

Štvrtok ráno som mierne nervózna. Príde opravár alebo nepríde? Hm, skúsím na neho zabudnúť a pustím sa do miesenia cesta na dukátové buchtičky. Neuveriteľné, po 9.00 zvoní plne vyzbrojený opravár s úsmevom na perách a privítaním: „Už sme tu!“ Mladší, sa zdá byť hanblivejší. Neustále behajú dnu a von, tak im dávam kľúče, nech mi neprihorí zasmažka na rajčinovú polievku. Ako nazerám z kuchyne do obývačky, kde Milla jačí ostošesť a uteká pred vytrvalou malou Erikou, čo sa ju snaží ubozkávať k smrti, nesú Pat a Mat nový bojler. Mám chuť ho ísť vystíkať. Citovo rozložená sa zakrádam za opravármi a ponúkam im kávu s koláčikmi. Očká im zažiaria. A to som sa zaprisahávala, že im nedám ani vodu, keď ma nechali 2,5 mesiaca čakať. Deti pridávajú na otáčkach a byt sa ozýva šťastným pišťaním a dupaním. Ešte fajn, že pod nami nik nebyva.

Dokončievam obed a opravári, ako sa zdá budú tiež o chvíľu končiť. Hm, pozvem ich na obed? Čo som sa zbláznila? Hm, treba si ich emočne pritiahnuť, čo keď sa mi zase niečo pokazí, potom by možno prišli skôr? Vnútorne hlasy sa vo mne už riadne nahlas hádajú, tak konám. Starší vyvalí oči a povie, nech sa spýtam mladšieho. Tomu skoro vypadne náradie z ruky, ale môj profesionálny úsmev mu dodá odvalu. Nechávam im pár minút, aby sa dohodli. Po chvíľke pricupká starší a povie, že si dajú s nami obed. Je nás za stolom 9, sme nasáčkovaní ako sardinky, ale všetci spokojní. Deti dostanú umelohmotné lyžičky, lebo toľko normálnych ani nemám. Snažím sa predstaviť slovenské menu: rajčinová polievka s nastrúhaným syrom a dukátové buchtičky.

V duchu sa zabávam na našich 2 žabožrútoch. Žiaden šalátik, ani bagetka. Ale sú asi dosť hladní alebo minimálne zdvorilí, lebo poslušne nadžgajú všetko do posledného sústa. Neustále sa vypytujú, čo to jedia a snažia sa vysloviť dukátové buchtičky, ktorých názov im prekladám „malé chlebičky, čo sa ponášajú na peniažky“. Skrčeným čelom dávajú jasne najavo, že im to tak vôbec nepripadá, no ale čo, hlavne, že im

chutí. Ponúknem im čaj. Pokojne si ho ďalšiu pol hodinu uchlipkávajú. Tak mi napadne káva. Aj tú si dajú a spokojne rozprávajú a rozprávajú. Hm, robia si svoju siestičku, napadne ma. Po hodine sa lúčime so slovami „Au plus tard.“ Do neskorého videnia.

Trochu si oddýchneme, deti sa vyspia a vyrážame na večerné vianočné trhy na Champs Elissées. Vystúpime pri Víťaznom oblúku. Je tak zima, že mám pocit, že mi ruky primrzli ku kočíku. Prejdeme ulicu drahých obchodov a vstúpime na Elizejské polia. Nad nami visí o stĺp pripevnený živý Mikuláš v saniach. Spúšťa sa na lane od jednej lampy k druhej. Všade počuť z reprákov americké vianočné hity. Prechádzame okolo stánkov voňajúcich po rôznych vianočných sladkostiach a pozeráme na idúce takmer prázdne kolotoče. Vrieskajúca Milla nás núti sa vrátiť späť. Po ceste k rýchlovlaku sa zamotáme do masy ľudí. Uprostred stojí skupinka štíhlych dám. Všade naokolo to bzučí slovami „MISS“. Aha, v sobotu sa koná Miss Francúzska a krásy, odeté v tenkých večerných róbach, práve prechádzajú popri nás. Snažím sa vystrieť, keby sa náhodou objavím na nejakej fotke v novinách. S Erikou sa smejem, či sa k nim nepridáme. Hm, zhodnotím svoj zmrznutý fyzický i psychický stav. Mrknem na Millu a som spokojná, že pre 1 človeka som misskou aj bez žiare reflektorov.

Pri večeri sa strhne bitka o poslednú voľnú páрку, ale inak je na oboch stranách stola pokoj, dokonca aj Milla šrotuje. Večer si užívam horúcu sprchu, nie vlažnú, ale vreľú a 1. noc po dlhom čase zaspávam bez zvuku kvapkajúceho bojleru. Zaželim mu dobrú noc a od únavy zaspávam takmer okamžite.

Piatok 3.12.2010 Supermama

Aspoň, že je doma tatko a môže sa blázniť. Dnes sme už iba prešli trh, kde si deti pozreli krabov, slimákov a posledný krát vyhrkali Millu v kočíku. Cez výklad čokoládovne sme sa najedli do sýtosti lahodnej čokolády a nakúpili nejaké suveníry.

Kritické hodiny smútku i práce po odchode návštevy mám za sebou. Byt je daný do pôvodného stavu a Milla bezradne hľadá deti. „Erika? Matúúúú? Majek?“ Asi je aj pre ňu nejaký príliš ticho.

Hodnotím svoje schopnosti mamy. Mekoťacka návšteva mi dala mnoho.

Okrem neustáleho makania v kuchyni, prípravy jedla 3x denne a umývania riadu, som takmer nič iné s deťmi nestihla. Erika, bývalá učiteľka na vysokej škole, toho doma stíha omnoho viac. Pri 3 deťoch, vo veku 9, 7 a 4, má na starosti celú domácnosť. A okrem toho, deti učí doma v domácej škole. Po každodennom domácom vyučovaní ich ešte vozi na rôzne krúžky. No a to nehovorím, že sa s nimi ešte stihne aj hrať, rozprávať a povzbudzovať ich. Predpokladám, že do noci potom varí a pripravuje sa na hodiny vyučovania na ďalšie dni. Deti sú slušné, vedia poďakovať, tešia sa z maličkostí a nerobia si navzájom zle. Samozrejme, že sú sem-tam šarvátky, ale aj tie mi prídu akoby boli riešené viac v pokoji. Za celý ten čas som nevidela ani jedného z rodičov stratiť nervy, alebo sa správať k deťom v napálenom stave.

Hm, ako sa dá dospieť do takého stavu spokojnosti a dokonca radosti spojenej s vdácnosťou? Pán Boh dokáže dať človeku neskutočne veľa energie a trpezlivosti spolu s láskou. Predpokladám, že ak by som takýto rodinný model prezentovala nejakým Francúzom, tak by si buď ťukali na čelo alebo by Erike odovzdali rovno cenu „Supermammam“.

